

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLENS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 8 NOVEMBER.

Men beweert in 't algemeen dat de liberaters eene geweldadige oppositie aan het gouvernement gaan doen, en dat ze de eerste dagen van den zittijd zullen waarnemen om de vijandelikheden te beginnen.

Schoon het ons spijt den tijd der wetgeving nogmaals in vruchteloze twisten te zien verspillen, mishaaft het ons hoegenaamd niet dat MM. Frère en Bara zich wederom aan hunne gewoontelijke buitensporigheden overleveren: wij rekenen zelfs op haar om aan het volk te bewijzen dat er, in die oppositie, niets anders gelegen is dan gekwetste eigenliefde en spijt van het gezag in België verloren te hebben. Hoe geweldiger onze tegenstrevers ook zijn mogen, zullen ze hoegenaamd niets veranderen aan den tegenwoordigen staat van zaken: 't land heeft ze dertien jaren aan 't hoofd van het gouvernement gezien, en het heeft ze veroordeeld, in eersten aanleg den 14 juni, in beroep den 2 augusti.

Sedert dien is er niets hoegenaamd aan de gesteltenis der natie veranderd, en moest ze nu nogmaals geraadpleegd worden, haar arrest ware zou beslissend dan nu drij maanden geleden.

Overigens, wij wachten de bezwaren af welke de oppositie met zoo groot lawijt meldt, en wij zullen ze naar waarde beoordeelen, verzekerd dat hunne belachelijkheid er over goed en spoedig recht zal doen.

Oorlogsberichten.

DE VAL VAN METZ.

Men zegt dat generaal Goffinières, wiens zoon door de Pruisen gefusilleerd is, tien dagen voor de overgaf van Metz, zijn eerewoord gaf dat hij Metz nooit zou overgeven, en dat hij den eerste die van kapitulieren sprak, zou doen fusilleeren. Den 20's avonds, ging een oud generaal met gekromden rug, door de straat van Metz. Vrouwen en mannen hielden achter hem en spuwden naar hem... Het was generaal Goffinières, die de hand geleend had in de capitulatie.

Overgaf van Metz.

In den avond na de overgaf, heeft het pruisisch leger, het muziek aan 't hoofd, zijne intrede te Metz gedaan. De kanons rolden door de straten over de kasseien, terwijl de vensters haastig werden gesloten. De gas in de winkels werden uitgedoofd, terwijl de vrouwen rouwkleederen aantrokken.

Van 's morgens ten 10 ure, zag men de Duitschers door den regen aankomen.

Binnen Metz verwachtten de soldaten bij groepen hunne bestemming. Ten gevolge der geweldige uitputting, welke ons dapper leger had getroffen, bedelden de soldaten langsheen de muren, onder de vensters, en overal werden hun stukken brood toegeworpen.

Het was smartelijk deze dappere mannen te zien. Zij zegden luidop, dat zij *geloofd* waren, en zij weenden bij het aanschouwen van den overweldiger eener stad, welke zij met 160,000 man niet hebben kunnen verdedigen. De tuchteloosheid was het ware, het natuurlijke gevolg van die jammerlijke noodzakelijkheid, en in hunne ontevredenheid, in hunne opgewonden vaderlandsliefde, werden zij grammoedig, hielden hevige woordenwisselingen en, voor de eerste maal miskenden zij de oversten, onmachtig om hem eene betere lotbestemming te gemoet te voeren!

Voor de zouaven verkropten met moeite hunne verbelgenheid; den avond te over hadden allen een stuk, een geheiligd aandeel van het vaandel bekomen.

Vier officiers, de jongsten, gewezen soldatenkinderen, waren bij den kolonel Girard gegaan, zeggende: Wij willen het vaandel redden!

—Mijne kinderen, de maarschalk heeft bevelen het naar 't arsenaal te brengen.

—Neen, laten wij het verscheuren en de stukken verdeelen.

Den volgenden morgen ontving de kolonel Girard het brevet van brigade-generaal.

In al de regimenten had die liefde tot het vaandel, trekken van gelijke grootmoedigheid ingeboezemd.

De kolonel van het 84^e, meenen wij, had zich bij Bazaine aangeboden, welke hem de eerste maal aan zijne deur had doen weigeren, doch die evenwel eindigen moest hem te ontvangen.

De kolonel deed zijn besluit kennen, zijn vaandel niet over te geven.

—Het moet naar het arsenaal worden gebracht, zegde Bazaine.

—Nooit! Ik en mijn vaandrig zullen ons in zijne plooiën laten doodden!

De artillerie van de garde bracht haar vaandel naar het arsenaal en eischte dat men het aanstands zou verbranden.

—Straks, zegde men.

—Onmiddellijk, en in onze tegenwoordigheid!

—Neen! in een oogenblik; straks!

—Dan nemen wij het terug.

En de soldaten namen het mede, verscheurden het, verbrijzelde den stok, rukten den arend er af en wierpen alles in den Moezel.

In het kamp der epauletten kruisten de verwijtingen elkander. De oude generaal Viola verweet luidop aan Lebœuf, die rampen te hebben voorbereid.

—Gij hebt ons zoo verre gebracht, zegde hij.

—Maar de forten waren niet gewapend, was het antwoord.

—Welnu, wie moest er in voorzien? Gij hebt ons in het verderf gestort, vernederd.

Dit zeggende, keerde de oude generaal den maarschalk den rug toe. Dit belette niet dat Lebœuf hem den volgenden dag de hand ging drukken...

Slechts tien dagen te voren, had de stad vernomen, dat er geen levensmiddelen meer waren. Deze tijding kwam zoo onverwacht, dat de municipale raad, in plechtige beraadslaging, aan den generaal opmerkingen had gemaakt, welke ieder ander treffende, een ontslag ofwel de afstelling van den raad hadden te weeg gebracht. Inderdaad, deze verklaarde verbaasd te zijn, dat men hem zulks zonder de minste waarschuwing kwam zeggen; hij weet het toe aan de onvoorzichtigheid van den gouverneur en deed zijn uitdrukkelijken wil kennen, er niet verantwoordelijk voor te zijn.

Op zoek naar eten, 't is eender welk, legden de soldaten den volgenden dag de hand op al wat op den markt was gebracht: peeten, rapen, fruit, aardappelen, ajuin, welke zij zoo maar ruw opaten.

Dit belette niet dat, toen de kampen door de krijgsgevangenen waren verlaten, den weg van het fort Plappeville als het ware met beschuit was bezaaid.

De verbazing was groot. De stad zonk weg onder de schande en de verslagenheid, zij, die door de vijandelijke bommen niet had kunnen getroffen worden.

Den vorigen dag, ten 8 ure 's morgens, had men op eene geheimzinnige wijze op de fransche poort aangeklopt. Een ruiter, in eenen mantel gewikkeld, was over de ophaalbrug gestapt, door vijftien officiers gevolgd, was de stad doorgetrokken, had zich naar de Princeriestraat begeven en langen tijd met den generaal Goffinières gesproken. Het was Bazaine, welke in den dag zich niet meer in de stad durfde vertoonen.

Uit het onderhoud dier twee zaakgelastigden der militaire eer, was de proclamatie in kwestie ontstaan.

Op den oogenblik van het vertrek, stapte de maarschalk door de wachtkamer, waar zijn officier-generaal stond en bemerkte zijnen neef, zijnen ordonnancie-officier, welke zich niet gereed maakte hem te volgen.

—Gij volgt niet? zou de ondertekenaar der capitulatie gezegd hebben.

—Neen, maarschalk, zou zijn neef geantwoord hebben; ik blijf en hoop den naam van Bazaine niet laag meer te zullen dragen...

Er zijn verscheidene officieren uit Metz te Rijsel aangekomen. Zij zijn door afmatting uitgeput; men ziet dat zij veel geleden hebben.

Zij zijn er in gelukt zich boerenkleeren aan te schaffen en alzoo vermomd de belgische grenzen te bereiken. Volgens hun zeggen, en stellig zijn zij bevoegd in deze zaak, was de toestand niet meer houdbaar.

Men leest in den *Liberal* van Arras:

Is Bazaine plichtig?

« Briefwisselingen melden ons dat generaal Bazaine op weg is naar Wilhelmshöhe, waar de gevallen keizer verblijft.

« Waarom komt hij niet naar Tours, mits hij op zijn woord vrij is? Waarom brengt hij niet naar het ministerie van oorlog de inlichtingen, welke zouden toelaten over zijn gedrag te oordeelen?

« Waarom, na de republiek te Metz uitgeroepen te hebben, rond hij noch den tijd, noch de middelen om naar de delegatie van het gouvernement der nationale verdediging een zijner agenten te zenden, hij, die er naar Engeland en België zond, altijd daar waar de haardsteden der geheime beramingen waren, nooit daar, waar

de haardsteden der vaderlandsliefte zonder achterdocht waren?

« De degen van Bazaine kan zonder vlek zijn, maar zijn geweten is het niet. »

Het verraad van Bazaine.

Men leest in den *Sicéle*:

De tijding van het verraad van Bazaine heeft in de stad Poitiers eene diepen indruk te weeg gebracht, die echter geenszins aan neerslachtigheid geleek.

Zelfs voor dat de schoone en welsprekende proclamatie van Gambetta was aangekomen, hadden de officieren der nationale garde zich verenigd en het besluit genomen, hunne mannen te Blossac bijeen te roepen.

's Avonds vereenigde gansch de nationale garde zich te Blossac; men las de proclamatie luid op voor; men juichte de republiek vurig toe en nam het besluit van het volgende aan het gouvernement te zenden:

Aan M. Gambetta, minister van binnenlandsche zaken en oorlog.

Burger, minister,

't Was nog niet genoeg schande voor Frankrijk. Na de kapitulatie van Sedan, de overgaf van Metz; na Bonaparte den eerlooze, Bazaine den verrader; na den meester, den knecht.

Geloof echter niet dat Frankrijk dood zij; onze hoop blijft geheel.

Stamp met den voet op den vaderlandschenden bodem, er zullen legioenen uit oprispen.

Wij zijn bereid tot alle opofferingen; allen, allen, verlaat het wel.

Geene uitzonderingen meer. De opstand in massa. Ziedaar wat wij, leden van 't gouvernement der nationale verdediging terstond bevelen moet.

Komaan, Komaan, geene halve maatregelen meer: laat ons krachtig zijn.

En gauw! de oogenblikken zijn kort, — wij zijn bereid.

Looz Frankrijk!

Looz de Republiek!

De vaderlandsche opwelling, zegt de *Sicéle*, is een goed voorteken. Zij doet ons voorvoelen wat gisteren in al de groote steden is moeten geschieden. Het is thans zonnelaar dat de vastberadenheid en de moed op de hoogte der gebeurtenissen zijn. De slag die ons meest ter neerstorten zal slechts onze harten hebben doen ontvlammen.

Saarbrücken, 4 november.

Er zijn bevelen gegeven, om al de schade in de stad te herstellen. De diepste rust heerscht.

Twee pruisische legerkorpsen rukken op tegen Thionville. Het bombardement zal maandag aanstaande beginnen.

80,000 man der landwehr, onder het bevel van generaal Kummer blijven in Metz.

Er komen slechte tijdingen uit Parijs. De onderhandelingen tusschen de heeren Thiers en Bismarck waar men op rekende om tot eene wapenstilstand te komen, zijn afgebroken. De onderhandelaars hebben niet kunnen overeenkomen over de voorwaarde van de vijf-en-twintig daagschen stilstand. Bismarck heeft volstrekt niet willen toestaan dat Parijs zich gedurende den wapenstilstand van levensmiddelen zou voorzien. Zonder deze voorwaarde kon de wapenstilstand echter niet door Parijs aanvaard worden. Het is inderdaad niet aannemelijk dat men Parijs zou dwingen gedurende vijf-en-twintig dagen zijnen voorraad te verteren zonder den vijand te bestrijden.

Het treurigste van dit alles is dat wij nog niet zoo haast den gewenschten vrede zullen terug zien en dat de vijandelikheden met nieuwe drift hernomen nog menschen levens zullen kosten alvorens de oorlog geëindigd zal zijn.

De oproer te Parijs.

De tijding der capitulatie van Metz en de herneming van Bourget door de Pruisen, had op de bevolking van Parijs eenen indruk gemaakt, die licht begripelijk was.

De roodgezinde coterie heeft er gebruik van willen maken, om hare ontwerpen uit te voeren, en gisteren, van 2 tot 3 uren des namiddags, ondersteund door eene fractie der nationale garde, overrompelde zij het stadhuis en proclameerde wat men de *commune* noemt.

Van 3 tot 8 ure wist Parijs niet wat er eigenlijk op het stadhuis gebeurde; volgens sommigen bepaalden zich alles tot het aannemen, door het gouvernement, van wat de *commune* voorstelde.

Volgens anderen, was het gouvernement neêrgevoeren en vervangen door Blanqui, Flourens, Victor Hugo, Louis Blanc, bij welke men voegde Dorian en Rochefort.

Die laatste tijding scheen, verscheidene uren lang, waarheid te zullen worden.

De leiders hebben inderdaad de leden van het provisoir gouvernement geruimen tijd onder den duim gehouden en wilden hen dwingen hun ontslag te geven. Ten 5 ure werd de zaal overweldigt; een kerel sprong op eene tafel en proclameerde het verval des gouvernementes.

M. Flourens was de aanleider en deed den wil kennen der burgers, die de onmiddellijke daarstelling van eene *commune* hadden besloten en dit door eene geïmproviseerde stemming in eene naburige zaal.

M. Picard, het gevaar ziende, ontsnapte, liep naar het ministerie van financiën en nam daar de meest krachtige maatregelen terwijl zijne collega's door de oproerlingen werden gevangen gehouden.

M. Picard zond geschreven ordens aan den staf der nationale garde, en gelaste alarm te trommelen in al de wijken der stad.

Ten 8 ure werden generaal Trochu en M. Jules Favre, door het 106^e bataillon der nationale garde ontzet; dit bataillon was het eerste ter plaatse.

De andere leden werden nog bewaakt, door de mannen van het bataillon Flourens.

Een boodschapper van het stadhuis, drager van een bevel van Blanqui, zich in het ministerie van financiën aangeboden hebbende, werd aangehouden.

M. Picard heeft dit order bewaard, als een bewijsstuk der overweldiging van het gezag door Blanqui, buiten den nationalen wil.

De admiraal La Roncière en de Chaillé met hunne staf kwamen zich ter beschikking stellen van M. Picard, geïmproviseerd minister generaal van Parijs, welke in gansch deze zaak eene lofwaardige tegenwoordigheid van geest en koelbloedigheid heeft getoond.

Rond 10 ure begaf M. Picard zich naar het gouvernement van Parijs, hetwelk van zijnen kant krachtadige maatregelen nam, om de rust te herstellen.

Terwijl verscheidene bataillons der mobiele garde zich onder zijne bevelen vereenigden, sloot de nationale garde zich aan bij den staf van het Vendômeplein.

Van 11 uren tot middernacht defileerden er talrijke bataillons der nationale garde en der mobiele naar het stadhuis, waar MM. Favre, Garmer-Pagès, Jules Simon en Magnin nog door twee bataillons van Belleville als gijzelaars gehouden.

M. Jules Favre heeft eene groote vastberadenheid getoond. Hij heeft aanhoudend geweigerd zijn ontslag te geven, verklarende dat, dewijl hij zijn mandaat van de gansche bevolking had bekomen, hij slechts voor een regelmatig gekozen gouvernement zou aftreden.

De oproerlingen, welke Flourens omringden, vroegen dat de leden van het gouvernement werden aangehouden en naar Vincennes gezonden: eenige deden zelfs bedreigingen.

Ten half 1 ure 's nachts stonden zeven bataillons achter het stadhuis.

Eene compagnie der mobiele garde was er in gelukt door eene kleine deur binnen te dringen, en zij opende de groote poort, door welke nu hunne kameraden binnen kwamen.

Men droeg de oproerlingen meer en meer naar de hoogere verdiepingen.

Nieuwe bataillons kwamen ter plaatse, onder den kreet van: leve Trochu! leve de republiek!

Men spreekt van eenige geweerschoten, in de menigte gelost; men weet niet van waar zij kwamen.

Het geval heeft geen verder gevolg gehad; de mobielen hebben zelfs geen gebruik hoeven te maken van de bajonnet; hunne tegenwoordigheid alleen was voldoende om den oproer uit een te jagen.

Toen de mobielen meester waren, sloten zij de oproerlingen in de kelders op, en lieten ze ontpandend heengaan.

Ten 3 ure des morgens was alles rustig. De nationale garden waken achter de grueljen, bij hunne geweren in rotting. De overweldiging van het stadhuis bleek weldra eene verrassing te zijn.

Dat niemand zich dus ontstelle over die gebeurtenis; zij bewijst eens te meer hoe afgezonderd en machteloos de partij der wanorde is. De bevolking van Parijs is verantwoordigd over eene poging, welke enkel de belangen van M. von Bismarck kon bevoordeelen.

MM. Dorian, Victor Hugo en Louis Blanc zijn teeneemaal vreemd aan de zinlooze poging van gisteren gebleven, ofschoon de aanleiders zich van hunnen naam hebben bediend.

Men zegt dat M. Ledru-Rollin zich voor het stadhuis heeft aangeboden, doch dat men hem den toegang geweigerd heeft.

De wezenlijke aanleiders waren Flourens, Felix Pyat, Millière, Blanqui en Descluze.

Dezen morgen heerscht er volledige rust. De poging van gisteren wordt door iedereen ten sterkste afgekeurd.